

Labu var darīt tikai laimīgs cilvēks, bet labums cilvēku nevar darīt laimīgu.

Februāris(131) – 2017

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434 Reģ.nr.90000159161 SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

14.janvāra pievakarē ikgadējā labdarības tirdziņa organizatori un palīgi pulcējās kopīgās Pateicības vakariņās Priekules daudzfunkcionālajā sporta hallē...

57 dāvanu stāsts

Labdarības tirdziņa mērķis šogad bija – iepriecināt un atbalstīt Priekules novada vientuļos seniorus. Tirdziņa noslēgumā kopā saskaitījām saziēdotus 1011,13 €. Pēc neilga laika kāda ģimene no Priekules pieteicās konkrētajam mērķim ziedot vēl 500 €. Sadarbībā ar Priekules novada sociālo dienestu noskaidrojām kopā 57 seniorus, kurus apmeklēt un iepriecināt. Sastādījām sarakstu ar pārtikas precēm un saimniecībā noderīgām lietām kā, piemēram, rīsi, griķi, milti, cukurs, auzu pārslas, makaroni, eļļa, zivju konservi, tēja, kafija, cepumi, piparkūkas, arī saimniecības preces – veļas pulveris, trauku mazgājamais līdzeklis, šķidrās ziepes. Zinot to, ka mums visiem ir nepieciešama cerība nākotnei, nolēmām dāvanu pakai klāt pielikt grāmatu ar citātiem no Bībeles – garīgo literatūru.

Kad saraksts bija gatavs, sākās veikala preču lielā izpēte un cenu salīdzināšana, jo vēlējamies, lai izdodas nopirkt vairāk un par labāku cenu. Tas bija komandas darbs – kādi salīdzināja cenas, kādi brauca iepirkties. Tas bija piedzīvojumiem bagāts notikums! Reti jau lielveikalos kāds izpērk visu kafiju, kura salikta akcijas stendā. Arī pulveris bija jāpasūta no Rīgas ar īpašu piegādi, jo tā veikala noliktavā nebija tik daudz, cik mums nepieciešams. Kuriozs bija arī tas, ka cepamo eļļu 2-litru iepakojumā, kopā 57 pudeles, veikalā salika alkohola iepakojumā – kartona kastēs ar attiecīgiem uzrakstiem. Kad mūsu pircēji stūma šīs kastes ārā no veikala, viņi izpelnījās lielu apmeklētāju uzmanību. Visām precēm meklējām labākās cenas, nesteidzāmie nopirkt pirmo, kas pa rokai, lai tikai būtu izdarīts. Rūpīgi un pacietīgi meklējām izdevīgāko un labāko pirkumu, jo tie taču ir mūsu novada seniori, un tas ir mūsu novada ļaužu ziedojums, par ko iegādājamies dāvanu pakas. Tad sekoja visu preču sadalīšana un sapakošana. Pieci puiši nesa, cēla, šķiroja kaudzēs. Meitenes svēra

cepumus un piparkūkas, visu sagādāto rūpīgi lika speciālos maisiņos.

Pēc tam sekoja nākošais solis – dāvanu paku vešana uz adresēm, kuras bija pa visu Priekules novadu. Kopā bijām 11 cilvēki, kas izvadāja, – sasēdāmies četrās mašīnās, un piedzīvojums varēja sākties! Konkrētajās adresēs sastapām dažādus cilvēkus – ar prieku acīs un ar bēdām acīs, kādi runīgāki, kādi arī klusāki. Dāvanu izvadāšanu veica pārsvarā jaunieši, un viņiem tā bija lieliska pieredze. Bieži vajadzēja seniorus uzklaut, jo viņi vienkārši gribēja parunāties. Mūsu komandā bijām 4 mācītāji, un izbraukumā pie senioriem mēs neuzbāzīgi piedāvājām kopā pielūgt Dievu. Kādi raudāja, to dzirdot, citi negribēja, ka to darām. Kāds vīrs gados vēlējās, lai viņam paredzēto dāvanu paku uzdāvina kādam citam, jo viņš pats par sevi varot labi parūpēties.

Pēc padarītā darba mēs kopā satikāmies, paēdām, dalījāmies brauciena laikā pieredzētajā. Tas bija vienreizēji labs darbs, kurā mēs varējām viens otram kalpot un darbu darīt četras draudzes kopā. Vēl sekos trešais notikums šajā labdarības procesā – mēs sanāksim kopā pateicības vakariņās.

Lai konkrētais labdarības pasākums izdotos, roku pielika vairāk kā 70 mūsu novada iedzīvotāji, kuri bija gatavi darīt, kalpot, lai citiem cilvēkiem būtu labāka dzīve, kā arī vēl daudz pircēju un ziedotāju. Arī brīvprātīgiem darbiniekiem ir jāpasaka paldies! Es ticu un ceru, ka šī nebūs pēdējā reize, kad notiek šāds labdarības pasākums. Atliek uzrotīt piedurknes un ķerties klāt nākamajiem izaicinājumiem! Mēs darījām kopā: Priekules baptistu, vasarsvētku, adventistu, luterāņu draudzes un mācītāji: Mārcis Zīverts, Andrejs Kosteļeba, Līvija Baltrušaita-Karzone, Kārlis Puķītis.

/Mārcis Zīverts/

Sveicam Elvisu Kristību dienā!

ELVISAS LIECĪBA

Ja man ir jārunā par to kādā ģimenē es dzīvoju – ticīgā vai ne, tad es neprotu atbildēt. Jā, mana mamma pieder pie katoļiem un tētis ir luterānis, bet vai svētdienas, maziņa būdama, pavadīju baznīcā kā to darīja citi? Mana atbilde ir - nē.

Uz baznīcu pirmo reizi aizgāju, kad draudzene bija noreklamējusi man tās foršās rotas, kuras gatavo pusaudžu nodarbībās. Es arī ļoti gribēju. Tomēr, kad es sāku nākt, tā vairs nebija. Nebija rokdarbi. Mēs sēdējām pie galda ar daudz gardumiem, klausījāmies tajā, ko runā mācītājs Mārcis, spēlējām spēles un nodarbības beigās izlozējām trīs vārdus, kuri ieguva kādu našķi. Man patiesi ar to pietika, lai es turpinātu nākt. Es neatceros vai gāju regulāri, vien zinu, ka bija liela pauze, kad es to nedarīju.

Atceros, ka piedalījos arī vasaras nometnē, kuru rīkoja Priekules baptistu draudze. Taisnība, ka ne jau tā ziņa, par ko mums stāstīja mani uzrunāja. Vienkārši bija forši, bija jautri. Nometnes neizlaidu nevienu gadu, biju arī atsākusi nākt piektdienas vakaros uz nodarbībām. Ar laiku tur daudz mainījās, bet tas neizmainīja būtību, kādēļ mēs nākam kopā, jo tas vairs nebija tikai tādēļ, ka bija „jautri”.

Izlaižot detaļas... bija pienācis 2015. gada augusts. Līdz tam regulāri esmu apmeklējusi baznīcu un viss bija forši. Katru vakaru līdz tam esmu centusies neaizmigt un saņēmusies pateikt paldies Dievam par vēl vienu superīgo dienu manā „kontā”, un vienā vakarā es nevarēju apstāties... Es Dievam stāstu tās labās un sliktās lietas, es vienkārši runāju, aizmirstot par miegu.

Nākamajā rītā mana uztvere par visu bija mainījusies, es neticēju, ka tik ļoti var mainīties kādas domas par lietām. Es, ar citiem runājot, neslēpu, ka mana dzīve ir saistīta ar baznīcu, es par to varēju runāt ilgi. Pēkšņi tik ļoti iebildu pret lamuvārdiem, citiem sliktiem ieradumiem un vienvārdsakot mana domāšana bija mainījusies kardināli, arī mamma bija to pamanījusi, viss bija citādāk. Es biju laba, tiešām. Es zināju, kas ir pareizi un kas ne. Es darīju vien to, kas patiktu Dievam, es atpazinu grēkus un centos nepieļaut tos. Dzīve bija skaista.

Atgriežoties pie tā vakara.. - nākamajā dienā man bija jāstrādā un es nebeidzu domāt par to, kas notika. Tas vienkārši nav reāli, ka vienā dienā tu esi pārliecināts, ka tas ir melns, jo tas ir melns, bet jau nākamajā tu zini, ka tas ir balts. Nu tā vienkārši nenotiek. Es strādājot pieķēru sevi pie domas, ka tas, varēja būt „klikšķis”, par kuru tik ļoti visi runā. Nezinu kādēļ, pirms es to kādam stāstīju sekoja vārdi „tā, iespējams, nebija, bet man likās”, ka tā bija. Es zinu, ka tas bija „klikšķis”, tagad es to zinu...

Aizsūtīju arī īsziņu draudzenei, ka mums jātiekas, jo zināju, ka viņa sapratīs par ko es runāju. Pienāca tikšanās diena, visu izstāstīju un viņa teica, ka man ir jāparunā ar viņas tēti, mācītāju, man esot jāšāk domāt par kristībām, jo šīs sajūtas var pazust. Tomēr es vilcinājos, jo man tētis nebija mājās, viņš strādāja, un kaut kā gribējās, lai ar mani kristību dienā ir visa ģimene. Šīs mistiskās sajūtas ar mani bija ilgu laiku un nelikās, ka tās varētu pazust.

Pagāja vairāk nekā mēnesis, varbūt pat divi un es piecēlos no rīta un sapratu, ka ir atkal „melns”.. Tieši tikpat ātri viss izmainījās. Es pat pamanīju to momentu, es piecēlos un sapratu, ka viss. Ja vien es nebūtu pa nakti gulējusi, es iespējams pat varētu nosaukt laiku, to minūti, kurā viss atkal bija pa vecam. Viss.

Gāja laiks, tas bija noklusis, es par to vairs nedomāju. Protams, es apmeklēju baznīcu, superīgi pavadīju laiku ar jauniešiem, bet nebija pat ne mazākās domas par vēlmi kristīties.

Tieši pēc gada, tajā pašā augustā, 2016. gadā, es atguvu šīs sajūtas. Taisnība, ka tās vairs nebija tās, kuras bija toreiz. Bet es atguvu vēlmi kristīties.

Tagad es secinu, ka toreiz man bija dota šī „demo” versija, bet tagad..., tagad es gribu īsto. Pēc laika par manu vēlēšanos kristīties uzzināja vēl citi un bija svētki viņu sirdīs, bija svētki manā sirdī. Kad man teica: „tik ļoti par tevi priecājos”, es neteicu „paldies”, es atbildēju: „es arī”.

Man vajadzēja vesela gadu, lai es būtu šeit, šajā pēdējā „pirms kristību” nodarbībā. Jau plānojas kristību datums un viss ir tik forši cik vien var būt. Lai arī šajā laikā man ir uzmākušās domas, ka varbūt nogaidīt. Manī ir bijis tukšums., bet nē, velns nebūs tas, kurš man to liegs. Esmu šeit atkal ar domu, ka Jēzus mira par maniem grēkiem, ka Dievs ir mans debesu Tētis, un to cik ļoti es nevaru sagaidīt rītu, kad piecelšos kā kristiete.

16.11.2016. - Elvīsa Riekstiņa

Pati īsākā konsultācija

/Jekaterina Savinova <https://gintafiliasolis.wordpress.com/>

Uz konsultāciju atnāca vīrs un sieva. Pie manis viņi bija pirmo reizi. Biju nogurusi (šī bija jau piektā konsultācija), neēdusi un droši vien tūpēc – absolūti mierīga un nesatricināma.

— Es pirmo reizi esmu pie psihologa! — teica aizkaitinātais vīrs, ar visu savu pozu paužot to, ka vispār nesaprot jēgu šādai vizītei.

— Mani sieva pierunāja!

— Un?

— Ko, un?!! Dēls mums.. man. Debils!. — viņš uzvilkās.

— Debils — tā ir psihiatriska diagnoze, — es nogurusi teicu. — Vai jūsu dēls šajā ziņā ir debils?

Vīrietis skatījās nu jau uz mani, kā uz debilū. Pēc tam paskatījās uz sievu, un viņa acis bija nepārprotams jautājums: «Pie kā tu mani vispār atvedi?!!!»

Sieva sarāvusies sēdēja uz krēsla maliņas, skatienu nolaidusi, rokas iespiedusi starp ceļiem.

Viņš dusmīgi rauca pieri, pagriezās pret mani un klusēja. Es arī klusēju. Viņš neizturēja un sadusmojās vēl vairāk.

— Jūs taču esat tipa psihologs? Ja? Hm! Nu tad paskaidrojiet man, ko man ar viņu darīt?

— Ar?

— Nu, ar dēlu, taču!!!!

— Un kas ar viņu?

Vīrietis teatrāli noelsās, izbrīnīts par manu stulbumu un nespēju lasīt domas. Atkal pagriezās pret sievu ar tādu sejas izteiksmi, kas viennozīmīgi vēstīja: “Kur tu tādu stulbeni atradi?” Bet sieva bija pieredzējis cīnītājs, sēž, acis nepacēlusi un tikai pēc tā, kā nobālēja viņas vaigi, es sapratu, cik daudz spēka viņai prasījuša šī gājiena kopā ar vīru.

— Viņš taču ne velna nesaprot, „kverplis”! 14 gadi, bet uzvedas kā sazin kas.....

— Kas?

— Atnāku mājās no darba. Zābaki mētājas istabas vidū. Es viņam saku: «Vai tu vismaz kaut ko šajā dzīvā proti? Kaut vai zābakus vietā nolikt.». Simts reizes esmu viņam teicis, noliec zābakus malā, bet nē, tā kā debils, neko nedzird un nesaprot. Viss viņam dzīvē nāk viegli. Telefonu ņēma un salauza. Nenovērtē. Ne kauna ne goda. Ar mani savās lietās nedalās. Mātei pretī runā. Mājās neko nedara. Un kā ar tādu runāt? Kā atrast kopēju valodu? Jūs esat psihologs, pasakāt mums?! Vai jums ir kāda recepte?

— Ir, — es atbildēju, pārkāpjot visu psiholoģijas konsultāciju kanonus.

— Un risinājums ir?

— Ir, — pati biju šokā par savu bezkaunību.

Saprotiet, pastāv psiholoģiskās konsultācijas algoritms. Īpaši pirmās. Mani mācīja, ka pirmā tikšanās ar klientu ir informācijas ievākšana, risināmo jautājumu noskaidrošana, kontakta izveidošana. Ne par kādu terapiju te nevar runāt. Vēl jo vairāk – ne par kādu risinājumu. Kas man bija uznācis!!!!!!?

— Ja es pareizi sapratu, tad Jūs nezināt, kā runāt ar savu dēlu, un nevarat atrast ar viņu kopīgu valodu?

— Nu, ja, es taču teicu!

— Risinājums ir ļoti vienkāršs. Taču es nezinu, vai jūs ar to tiksiet galā, — es patiesi šaubījos.

— Tātad?!? Sakiet!

— To nevar pateikt, tas ir jāizdara.

— Kas jādara?

— Kā jūsu dēlam ir vārds?

— Antons.

Un te nu es kļuva pavisam bezkaunīga (kolēģi sapratīs, par ko es runāju), es paņēmu baltu lapu un ar marķieri uz tās uzrakstīju «dēls Antons, 14 gadi», noliku to kabineta tālākajā stūrī uz zemes, un piedāvāju vīrietim iedomāties savu dēlu, kurš stāv uz šīs lapas.

— Vai izdevās iedomāties? — es jautāju

— Jā

— Un tagad pavisam lēnām aizejiet pie lapas, nostāieties uz tās, un iejūtaties sava dēla tēlā, kļūstiet par viņu.

Viņa sejā es izlasīju šaubas, taču vīrietis izdarīja to, ko lūdzu, nostājās uz lapas un aizvēra acis.

— Un tagad pasakiet, ko jūs jūtat?

— Briesmīgu vientulību. Asaras aizžņaudz kaklu. Gribas raudāt.

— Kāpēc?

— No aizvainojuma. Viss iekšā raustās. Dzīvot negribas. Jūtos kā tāds kretīns, nasta visiem.

— Kuriem visiem?

— Nu, visiem!

— Kam?

— Nu, tēvam!

— Un ko jūs no viņa vēlētos?

— Lai kaut reizi paslavētu. Pajautātu, kā man iet. Lai neaurotu, lai nelamātos. Lai... es taču arī esmu vīrietis, lai leptos ar mani.

— Ielpojiet un pēc tam nokāpiet no lapas.

Vīrietis, klusējot aizgāja līdz krēslam, un apsēdās. Klusums. Sieviete slaucīja asaras.

— Es visu sapratu, — pēkšņi viņš klusiņām teica. — Visu sapratu. Kad es biju maziņš, es jutos tāpat. No tēva dzirdēju vienus vienīgus pārmetumus. Tagad es daru tāpat kā mans tēvs. Es visu sapratu. Paldies!

Viņiem abiem ar sievu bija zaļas acis. Tādas skaidras. Un ausis dzirdīgas. Un sirdis.....

Tas notika 18 minūtēs. Pirmo reizi manā dzīvē...

oo

Sveicam dzimšanas dienā!

3.02. - Līvija Burve – 85 gadu jubileja!

22.02. - Daiva Šterna

5.02. - Inese Vilkačeva

24.02. - Dzintars Liekniņš – 25 gadu jubileja

8.02. - Filips Baumanis

24.02. - Ivars Roga

11.02. - Ilga Rozentāle

24.02. - Rasma Ziemele – 90 gadu jubileja!

13.02. - Viktors Krivoručko – 40 gadu jubileja

24.02. - Anita Ziverte

15.02. - Zanda Briķe

oo

85 gadu vecumā mūžībā aizgājusi mūsu draudzes locekle Rosvita Blūma!

Ooo

Bībeles lasīšanas plāns februārī

Pāvila vēstule Efeziešiem

6.nedēļa Efeziešiem 1:1-2:22

7.nedēļa Efeziešiem 3:1-21

8.nedēļa Efeziešiem 4:1-32

9.nedēļa Efeziešiem 5:1-6:23

Ooo

Cilvēks jautāja mācītājam : „Nekādi nevaru saprast, kāpēc Dievs deva divus svarīgākos baušļus, mīlēt Dievu no visas sirds un mīlēt savu tuvāko .Vai patiesi mīlēt Dievu nav pietiekami?”

„Vairāk kā pietiekami,” atbildēja mācītājs, „ bet kā tu izmērīsi savu mīlestību pret Dievu?”

Cilvēks aizdomājās un atbildēja : „Savu mīlestību pret Dievu es nevaru izmērīt .”

Mācītājs atbildēja, tāpēc jau arī Dievs deva otro bausli, ka, mīlot savu tuvāko, tas ir mērs kā mīlam Dievu.

Dzīvoja cilvēks, kas nepārtraukti žēlojās par savām neveiksmēm, atcerējās un uzskaitīja tās. Cilvēks nodomāja, ja stāšos Dieva priekšā, Viņš man jautās: „ Pastāsti par savām pārestībām un ciešanām, lai varu zināt, kādus paradīzes labumus esi pelnījis? Cilvēks savas lielās, gan mazās pārestības pierakstīja, lai neko nepalaistu garām, pie atskaites Dievam.

Nomira cilvēks un stājās Dieva priekšā, Dievs jautāja: „Pastāsti par saviem priekiem, ko esi piedzīvojis savā dzīvē, jo nevaru izšķirt, cik lieliem paradīzes priekiem esi gatavs.

Cilvēks neko nevarēja atbildēt, jo savus priekus neuzskaitīja, bet uzskaitīja tikai neveiksmes.

Paldies palīgiem! zentasvara50@inbox.lv